

Добре, ще продължаваме, но лично мене тази храбростъ твърде не ми се нрави. Черниятъ облакъ става по-застрашителенъ, а тъкмо това тѣ не съзиратъ. Утешава ги коледното слънце, което още свѣти къмъ заникъ. Свѣти и придава още по-свирепъ изгледъ на черния облакъ, що се вие надъ главитѣ ни. И тъкмо, когато вече полазихме на превела и още съ стотина крачки ще прехвърлимъ на отвѣдната, северната страна къмъ хижата, азъ изпитахъ върху себе си една страшна напасть, за която често съмъ слушалъ да се приказва, но която лично съмъ не познавахъ.

Въ момента, когато надигнахъ дѣсния си кракъ да направя нова стѣпка, въ лѣвия ми кракъ настѣпи такава болезнено смущение, че почувствувахъ двигателния или чувствителния си нервъ въ цѣлата му дебелина и дължина, тѣй както го виждаме на анатомическитѣ карти. Ако не бѣхъ се подпрѣлъ на пикела си, трѣбваше да се струпоя на земята. Следъ нѣколко секунди се опитахъ да тръгна. И тръгнахъ, но съ силни болки, които ту се увеличаваха, ту намаляваха, докато попреминаха, и азъ можахъ да догона на вододѣла другаритѣ си. Разбрахъ, че ме е споходило онова увиване на двигателнитѣ нерви на краката и рѣцетѣ, което често навестява кжпещитѣ се въ студенитѣ планински езера и праща на дъното. Или катерешитѣ се по заледенитѣ стени алпинисти. При такава свачане на мускулитѣ рѣдко плувцитѣ се спасяватъ отъ удавяне. Явява се отъ бързо простудяване на краищата — крака и рѣце.

На другаритѣ си нищо не споменахъ, но пъкъ и човѣкъ, който не е патилъ самъ, мъчно може да проумѣе опасността отъ подобно „свиване на жилата“.

На вододѣла ни нападаха първитѣ пристѣпи на бурята. Лжчитѣ на залѣзващето слънце сж обгърнали красивата снага на близкия Купенъ, който съ замръзналия по него снѣгъ отразява всички багри на джгата. Встрѣдъ